

Arrest

nr. 183 305 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2016 met refertenummer 65053.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara te zijn van etnische origine en afkomstig te zijn uit het dorp Aien, in het district Qarabagh, in de provincie Ghazni. U diende een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 6 november 2008. In het kader van die aanvraag verklaarde u dat uw ouders in Ghazni gestorven waren toen u nog een kind was en dat u als gevolg daarvan door uw oom werd opgevoed. Omdat deze bij de taliban aangesloten oom u mishandelde,

trachtte te indoctrineren en aanspoorde om een zelfmoordaanslag te plegen, ontvluchtte u Afghanistan en trok u met een vriend naar Teheran, Iran, waar u de volgende twee jaar verbleef vooraleer door te reizen naar België. Uw eerste asielaanvraag werd op 18 november 2008 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Aien. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 2 maart 2009. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 27 april 2009.

Tussen 7 mei 2009 en 8 juli 2010 diende u zeven asielaanvragen in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen. Tegen geen van deze beslissingen stelde u een beroepsprocedure in.

Op 17 november 2010 diende u een negende asielaanvraag in bij de DVZ. In het kader van die asielaanvraag volhardde u in de asielmotieven die u in het kader van uw vorige asielaanvragen reeds uiteen had gezet. Uw aanvraag werd door het CGVS opnieuw afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 4 juni 2011. U tekende beroep aan tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 7 oktober 2011 omdat u niet ter terechtzitting verschenen bent en evenmin werd vertegenwoordigd.

U bleef in België en diende op 13 juni 2014 een tiende asielaanvraag in. In eerste instantie beriep u zich op dezelfde motieven als tijdens uw vorige negen asielaanvragen, hieraan toevoegend dat u bijkomende vervolging vreesde in Afghanistan omwille van uw verblijf in een kerk. Tijdens uw gehoor op het CGVS op 6 augustus 2014 wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat u, om een voor u onbekende reden, reeds rond uw derde of vierde levensjaar Afghanistan hebt verlaten met uw ouders. Jullie vestigden zich in Teheran, Iran, waar u verbleef tot aan uw vlucht naar België. U ontvluchtte Iran omdat u de discriminatie jegens illegale Afghanen beu was en bang was om naar Afghanistan te worden gerepatriëerd. Ten tijde van uw vertrek uit Iran, keerden uw ouders naar uw geboortestreek in Qarabagh terug, waar uw vader een natuurlijke dood stierf in 2011. Op 28 oktober 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw oorspronkelijke herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni niet aannemelijk had gemaakt. Er werd evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen over uw langdurig verblijf als Afghaan in Iran. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV en legde er volgende nieuwe documenten voor: een tijdelijke Iraanse verblijfskaart op naam van Q.(...) N.(...), uw rapport van een door u gevolgde alfabetiseringscursus in Iran, foto's van uzelf in Iran en een e-mail aan het UNHCR en een mandaat van het UNHCR. Uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 11 juni 2015. Over de nieuwe documenten oordeelde de Raad dat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de door u voorgelegde Iraanse documenten. Daarnaast werd opgemerkt dat de e-mail aan het UNHCR en het mandaat van het UNHCR geenszins uw afkomst of verblijf kunnen staven.

Op 26 juni 2015 vroeg u voor de elfde keer asiel aan. U verwees opnieuw naar de motieven die u tijdens uw vorige aanvraag uiteen had gezet en stelde opnieuw dat u het grootste deel van uw leven hebt doorgebracht als Afghaans vluchteling in Iran. U voegde toe dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan ook vervolging vreest door de taliban omdat u een etnische Hazara bent die de sjjiitische strekking van de islam aanhangt. Ter staving van uw asielaanvraag legde u nogmaals de documenten neer die u reeds op de RvV had voorgelegd. Daarnaast legde u een attest van het UNCHR voor waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran - onder de naam N.(...) Q.(...) - in de Amayesh IV databank van 2009. Op 29 juli 2015 besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die aan de voorgaande vaststellingen iets konden wijzigen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 15 januari 2016 diende u een twaalfde asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw voorgehouden herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni en naar uw lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een aantal originele foto's waarop u te zien bent in Iran en een verzoekschrift dd. 28 oktober 2015 van uw advocaat, meester A.(...) S.(...) M.(...)-B.(...).

B. Motivering

Na bijkomend onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni. Tijdens al uw daaropvolgende asielaanvragen bracht u geen feiten of elementen aan die aan deze eerste beoordeling iets kunnen wijzigen. In het kader van uw tiende asielaanvraag werd tevens beslist dat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u nieuw aangebrachte element, namelijk uw voorgehouden lang verblijf in Iran als Afghaan. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. In het kader van uw elfde asielaanvraag besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die aan de voorgaande beoordeling iets konden wijzigen. U diende hiertegen geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige elf asielaanvragen.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tijdens het gehoor op het CGVS werd u opnieuw geconfronteerd met uw reeds eerder vastgestelde gebrekkige kennis over uw regio van origine, namelijk het district Qarabagh in de provincie Ghazni (CGVS, p. 7 en 8). Daarnaast werd u ook geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over Afghanistan in het algemeen en de Afghaanse gemeenschap in Iran. Zo bleek tijdens uw eerste weigeringsbeslissing dat u geen beschrijving kon geven van een Afghaanse nummerplaat, dat u nog nooit een briefje van tien Afghani had gezien en geen sigarettenmerken kende die in Afghanistan gerookt worden. U kon verder geen Afghaanse politiewagen beschrijven en u kende haft mewa niet (een traditioneel gerecht dat Afghanen bereiden voor de nowrooz viering). U wist niet of mensen in Afghanistan radio's hebben, en u had destijds nog nooit gehoord van het in Afghanistan courant gebruikte woord malik (dorpshoofd). Tot slot wist u niet wie er aan de macht was na de val van de taliban (CGVS, p. 7 en CGVS eerste aanvraag dd. 20 oktober 2008, p. 4, 8, 9, 10 en 12). Zelfs van iemand die voor kortere of zelfs veel langere tijd buiten Afghanistan zou hebben verbleven kan echter verwacht worden dat hij iets meer zou weten over zijn land van herkomst. Voorts bleek uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw tiende asielaanvraag dat u niet wist waarom uw ouders uit Afghanistan vertrokken waren. U wist evenmin uit te leggen hoe uw moeder als Afghaanse vluchteling in Iran na de dood van uw vader kon overleven in Iran en u wist niet van waar in Afghanistan uw Afghaanse vrienden in Iran afkomstig waren en wat hun achtergrond was. U verklaarde ook dat u het verschil niet kende tussen Hazara, Pashtounen en Uzbek. U zou pas hier in België in het opvangcentrum gehoord hebben over de etnische origines in Afghanistan (CGVS p. 7 en 8 en CGVS tiende aanvraag 6 augustus 2014, p. 3, 4 10, 11 en CGVS tiende aanvraag 4 juli 2014, p. 7). U bleef echter vasthouden aan uw eerdere verklaringen over uw herkomst uit Qarabagh, uw verblijf als Afghaan in Iran en uw nationaliteit (CGVS, p. 7 en 8).

Het vermoeden dat u niet de waarheid hebt verteld over uw nationaliteit en identiteit wordt nog bevestigd na herevaluatie van uw dossier. Zo blijkt dat u, hoewel u verklaart een Afghaanse Hazara te zijn, het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat door de Afghaanse Hazara bevolking wordt gesproken) niet machtig bent (CGVS, p. 7). U bleek enkel het Dari en het Farsi dialect van het Perzisch te spreken (CGVS, p. 3,4 en 6). Bovendien legt u vage verklaringen af over uw voorgehouden Hazara origine. Op de vraag om iets te vertellen over de Hazara bevolking kon u enkel zeggen dat het sjiïeten zijn en in Afghanistan wonen (CGVS, p. 3). Zelfs van iemand die buiten zijn land van herkomst zou zijn opgegroeid kan verwacht worden dat hij meer kan vertellen over zijn etnische origine. Geconfronteerd met de term 'Hazarajat' (het thuisland van de Hazara's) wist u dat het de regio is waar Hazara wonen en specificeerde u dat deze regio Ghazni, Daikundi, Behsut, Bamyan, Kabul en Jaghori omvat (CGVS, p. 3). Kabul behoort echter niet tot de Hazarajat.

Daarnaast stelde u tijdens het gehoor op het CGVS N.(...) Q.(...) te heten en niet N.(...) B.(...) zoals u tijdens uw vorige elf asielaanvragen had verklaard (CGVS, p. 2). Gevraagd naar de reden van uw plotsklapse naamswijziging antwoordde u dat u in het verleden ook niet had gezegd dat u in Iran had gewoond. Toen u er op gewezen werd dat u reeds tijdens uw tiende asielaanvraag een lang verblijf in Iran aanhaalde en in het kader van uw twaalfde aanvraag op de DVZ nog steeds verklaarde B.(...) te heten antwoordde u 'Wat is het verschil' (CGVS, p. 2). Bevreemdend is dan wel dat u tijdens uw tiende aanvraag voor de RvV reeds een kleurenkopie van een vluchtelingenkaart voorlegde op naam van N.(...) Q.(...), hetgeen doet vermoeden dat u niet eens op de hoogte was van de precieze inhoud van dit document. Toen u ermee geconfronteerd werd dat in het verleden reeds beslist werd dat er geen bewijskracht kon toegekend worden aan de door u voorgelegde kleurenkopie van de vluchtelingenkaart zei u het volgende: "Wat moet ik doen, de kaart is niet door mij gemaakt en ook niet door mijn advocaat" (CGVS, p. 2). In zijn verzoekschrift dd. 28 oktober 2015 stelde uw advocaat, meester A.(...) S.(...) M.(...)-B.(...), dat het wel degelijke een originele vluchtelingenkaart betreft en dat de RvV destijds

verkeerdelijk concludeerde dat het om een kleurenkopie zou gaan. Uit bijkomend onderzoek van dit document blijkt echter dat het wel degelijk een geplastificeerde kleurenkopie is waarop een sticker met een hologram werd aangebracht. Van een asielzoeker mag bovendien ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij aanvang correct inlicht over zijn identiteit en niet pas tijdens de twaalfde asielaanvraag.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. Uit de foto's blijkt enkel dat u in Iran ben geweest. Hieruit kan echter niets worden afgeleid over uw identiteit of nationaliteit. Evenmin kunnen deze foto's aantonen dat u vanaf uw vierde levensjaar onafgebroken als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond. In zijn verzoekschrift vermeldt uw advocaat tevens dat het attest van het UNCHR, waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran, in de Amayesh IV databank van 2009, wel degelijk bewijst dat u voor een lange tijd als vluchteling in Iran woonde. Dit attest werd echter reeds besproken door het CGVS in de weigringsbeslissing dd. 29 juli 2015. Bovendien was de aanvraag gebaseerd op de kleurenkopie van de vluchtelingenkaart waarover reeds geoordeeld werd dat deze niet authentiek is. Wat betreft de verwijzingen in het verzoekschrift van uw advocaat naar de behandeling van teruggekeerde Afghanen in hun land van herkomst, in het bijzonder bij personen die in een kerk bescherming hebben gezocht en lange tijd in het buitenland hebben verbleven, dient te worden opgemerkt dat deze zaken reeds aan bod kwamen in het arrest 147602 dat de RvV velde in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het CGVS omtrent uw tiende asielaanvraag.

Op basis van het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw identiteit en uw huidige nationaliteit(en).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België verbleef, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers herkomst en asielrelaas. Bij arrest met nummer 24 118 van 2 maart 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 27 april 2009. Verzoeker diende vervolgens zeven asielaanvragen in die alle door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen. In het kader van verzoekers negende asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat het door hem aangevoerde nieuwe element de eerdere appreciatie van zijn asielmotieven niet vermocht te wijzigen. Bij arrest met nummer 68 157 van 7 oktober 2011 werd het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen omdat verzoeker ter terechtzitting niet was verschenen noch vertegenwoordigd werd. In het kader van verzoekers tiende asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeker herkomst uit Afghanistan en zijn gewijzigde verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Iran. Bij arrest met nummer 147 602 van 11 juni 2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers elfde asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging genomen omdat verzoeker geen nieuwe elementen had aangebracht die aan de eerdere beoordeling iets konden wijzigen.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en twaalfde asielaanvraag evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Na bijkomend onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u ook deze keer noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni. Tijdens al uw daaropvolgende asielaanvragen bracht u geen feiten of elementen aan die aan deze eerste beoordeling iets kunnen wijzigen. In het kader van uw tiende asielaanvraag werd tevens beslist dat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u nieuw aangebrachte element, namelijk uw voorgehouden lang verblijf in Iran als Afghaan. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. In het kader van uw elfde asielaanvraag besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die aan de voorgaande beoordeling iets konden wijzigen. U diende hiertegen geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige elf asielaanvragen.

Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek

van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tijdens het gehoor op het CGVS werd u opnieuw geconfronteerd met uw reeds eerder vastgestelde gebrekkige kennis over uw regio van origine, namelijk het district Qarabagh in de provincie Ghazni (CGVS, p. 7 en 8). Daarnaast werd u ook geconfronteerd met uw gebrekkige kennis over Afghanistan in het algemeen en de Afghaanse gemeenschap in Iran. Zo bleek tijdens uw eerste weigeringsbeslissing dat u geen beschrijving kon geven van een Afghaanse nummerplaat, dat u nog nooit een briefje van tien Afghani had gezien en geen sigarettenmerken kende die in Afghanistan gerookt worden. U kon verder geen Afghaanse politiewagen beschrijven en u kende haft mewa niet (een traditioneel gerecht dat Afghanen bereiden voor de nowrooz viering). U wist niet of mensen in Afghanistan radio's hebben, en u had destijds nog nooit gehoord van het in Afghanistan courant gebruikte woord malik (dorpshoofd). Tot slot wist u niet wie er aan de macht was na de val van de taliban (CGVS, p. 7 en CGVS eerste aanvraag dd. 20 oktober 2008, p. 4, 8, 9, 10 en 12). Zelfs van iemand die voor kortere of zelfs veel langere tijd buiten Afghanistan zou hebben verbleven kan echter verwacht worden dat hij iets meer zou weten over zijn land van herkomst. Voorts bleek uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw tiende asielaanvraag dat u niet wist waarom uw ouders uit Afghanistan vertrokken waren. U wist evenmin uit te leggen hoe uw moeder als Afghaanse vluchteling in Iran na de dood van uw vader kon overleven in Iran en u wist niet van waar in Afghanistan uw Afghaanse vrienden in Iran afkomstig waren en wat hun achtergrond was. U verklaarde ook dat u het verschil niet kende tussen Hazara, Pashtounen en Uzbeken. U zou pas hier in België in het opvangcentrum gehoord hebben over de etnische origines in Afghanistan (CGVS p. 7 en 8 en CGVS tiende aanvraag 6 augustus 2014, p. 3, 4 10, 11 en CGVS tiende aanvraag 4 juli 2014, p. 7). U bleef echter vasthouden aan uw eerdere verklaringen over uw herkomst uit Qarabagh, uw verblijf als Afghaan in Iran en uw nationaliteit (CGVS, p. 7 en 8).

Het vermoeden dat u niet de waarheid hebt verteld over uw nationaliteit en identiteit wordt nog bevestigd na herevaluatie van uw dossier. Zo blijkt dat u, hoewel u verklaart een Afghaanse Hazara te zijn, het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat door de Afghaanse Hazara bevolking wordt gesproken) niet machtig bent (CGVS, p. 7). U bleek enkel het Dari en het Farsi dialect van het Perzisch te spreken (CGVS, p. 3,4 en 6). Bovendien legt u vage verklaringen af over uw voorgehouden Hazara origine. Op de vraag om iets te vertellen over de Hazara bevolking kon u enkel zeggen dat het sjiieten zijn en in Afghanistan wonen (CGVS, p. 3). Zelfs van iemand die buiten zijn land van herkomst zou zijn opgegroeid kan verwacht worden dat hij meer kan vertellen over zijn etnische origine. Geconfronteerd met de term 'Hazarajat' (het thuisland van de Hazara's) wist u dat het de regio is waar Hazara wonen en specificeerde u dat deze regio Ghazni, Daikundi, Behsut, Bamyan, Kabul en Jaghori omvat (CGVS, p. 3). Kabul behoort echter niet tot de Hazarajat.

Daarnaast stelde u tijdens het gehoor op het CGVS N.(...) Q.(...) te heten en niet N.(...) B.(...) zoals u tijdens uw vorige elf asielaanvragen had verklaard (CGVS, p. 2). Gevraagd naar de reden van uw plotsklapse naamswijziging antwoordde u dat u in het verleden ook niet had gezegd dat u in Iran had gewoond. Toen u er op gewezen werd dat u reeds tijdens uw tiende asielaanvraag een lang verblijf in Iran aanhaalde en in het kader van uw twaalfde aanvraag op de DVZ nog steeds verklaarde B.(...) te heten antwoordde u 'Wat is het verschil' (CGVS, p. 2). Bevreemdend is dan wel dat u tijdens uw tiende aanvraag voor de RvV reeds een kleurenkopie van een vluchtelingenkaart voorlegde op naam van N.(...) Q.(...), hetgeen doet vermoeden dat u niet eens op de hoogte was van de precieze inhoud van dit document. Toen u ermee geconfronteerd werd dat in het verleden reeds beslist werd dat er geen bewijskracht kon toegekend worden aan de door u voorgelegde kleurenkopie van de vluchtelingenkaart zei u het volgende: "Wat moet ik doen, de kaart is niet door mij gemaakt en ook niet door mijn advocaat" (CGVS, p. 2). In zijn verzoekschrift dd. 28 oktober 2015 stelde uw advocaat, meester A.(...) S.(...) M.(...)-B.(...), dat het wel degelijk een originele vluchtelingenkaart betreft en dat de RvV destijds verkeerdelijk concludeerde dat het om een kleurenkopie zou gaan. Uit bijkomend onderzoek van dit document blijkt echter dat het wel degelijk een geplastificeerde kleurenkopie is waarop een sticker met een hologram werd aangebracht. Van een asielzoeker mag bovendien ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij aanvang correct inlicht over zijn identiteit en niet pas tijdens de twaalfde asielaanvraag.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde nieuwe documenten zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. Uit de foto's blijkt enkel dat u in Iran ben geweest. Hieruit kan

echter niets worden afgeleid over uw identiteit of nationaliteit. Evenmin kunnen deze foto's aantonen dat u vanaf uw vierde levensjaar onafgebroken als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond. In zijn verzoekschrift vermeldt uw advocaat tevens dat het attest van het UNCHR, waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran, in de Amayesh IV databank van 2009, wel degelijk bewijst dat u voor een lange tijd als vluchteling in Iran woonde. Dit attest werd echter reeds besproken door het CGVS in de weigringsbeslissing dd. 29 juli 2015. Bovendien was de aanvraag gebaseerd op de kleurenkopie van de vluchtelingenkaart waarover reeds geoordeeld werd dat deze niet authentiek is. Wat betreft de verwijzingen in het verzoekschrift van uw advocaat naar de behandeling van teruggekeerde Afghanen in hun land van herkomst, in het bijzonder bij personen die in een kerk bescherming hebben gezocht en lange tijd in het buitenland hebben verbleven, dient te worden opgemerkt dat deze zaken reeds aan bod kwamen in het arrest 147602 dat de RvV velde in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het CGVS omtrent uw tiende asielaanvraag.

Op basis van het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw identiteit en uw huidige nationaliteit(en).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat het merendeel van de argumenten die tegen de in casu bestreden beslissing worden aangevoerd reeds door verzoeker werden aangevoerd in het verzoekschrift dat tegen de weigering van zijn tiende asielaanvraag werd ingediend, en dat de Raad zich hierover als volgt heeft uitgesproken in zijn arrest met nummer 147 602 van 11 juni 2015:

“ (...)

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel. Verzoeker geeft aan dat hij Afghanistan sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten en naar Iran is gevlucht, aldaar meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam en geweten is dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn.

Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de concrete motivering zoals hoger vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze voormelde elementen het thans voorgehouden asielrelaas kunnen aannemelijk maken.

In het kader van onderhavige asielaanvraag gaf verzoeker immers pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal toe dat hij omstreeks zijn derde of vierde levensjaar Afghanistan had verlaten, dat hij zich met zijn volledige gezin in Teheran gevestigd had waar hij verbleef tot aan zijn vlucht naar België. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker pas in het kader van zijn tiende asielaanvraag, en dan nog pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aanpast en volledig andere verklaringen omtrent zijn verblijf en vluchtmotieven aflegt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het feit dat hij bij aankomst in België minderjarig was doet hier dan ook geen afbreuk aan. Verzoeker was overigens reeds ten tijde van het indienen van zijn tweede asielaanvraag meerderjarig. Het gegeven dat algemeen geweten zou zijn dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Verzoeker attesteert evenmin waarom hij persoonlijk niet bij machte zou zijn geweest om reeds bij aanvang de zogenaamde waarheid te vertellen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij Afghanistan reeds sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten, waardoor hij zich afvraagt hoe hij op de hoogte zou kunnen zijn van elementaire informatie over zijn beweerde regio, gaat hij volledig voorbij aan de concrete motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:
(...)

Ook waar verzoeker stelt dat hij in Iran meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam, doet hij geen afbreuk aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker ook zijn verblijf in Iran sinds drie- of vierjarige leeftijd niet aannemelijk kan maken en dit gelet op volgende vaststellingen:
(...)

Verzoeker slaagt er niet in deze concrete motieven die steun vinden in het administratief dossier, met de loutere stelling dat hij op een zeer gedetailleerde wijze antwoord heeft gegeven over zijn verblijf in Iran, te weerleggen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn deelname aan een actie van Afghanen in een kerk in Brussel en dat hij ten gevolge hiervan als een afvallige persoon zal worden aanzien en in Afghanistan het risico zal lopen om door zijn familie, de lokale bevolking en de taliban vervolgd te worden, toont hij niet aan dat er derhalve een gegronde vrees voor vervolging is of dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen, aangezien hij er niet in slaagt zijn reële verblijfssituatie of herkomst aannemelijk te maken.

Bovendien stelt de Raad vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Dat er beelden van de deelname aan een kerkbezetting in een Brusselse kerk ruim verspreid zijn via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen en ze in Afghanistan deze beelden gezien hebben via de Afghaanse tv en ook via de satelliet tv kanalen, toont allerm minst aan dat men in Afghanistan op de hoogte is van zijn verblijf in een kerk. Dat hij via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet aan voorgaande overwegingen allereerst geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving, dat hij gemarginaliseerd zal worden door zijn Afghaanse landgenoten en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Opnieuw gaat verzoeker eraan voorbij dat hij zijn reële verblijfssituatie of herkomst niet heeft aannemelijk gemaakt. Hetzelfde geldt voor het argument dat wanneer hij wordt teruggestuurd naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken artikel 3 EVRM wordt geschonden. Dergelijke algemene beweringen volstaan bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. (...)"

De Raad kan, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, in het kader van onderhavig beroep niet opnieuw uitspraak doen over de elementen die hij reeds in voormeld arrest van 11 juni 2015 heeft beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de uitspraak anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Het blijkt niet dat verzoeker thans een dergelijk bewijselement voorlegt.

Verzoeker voert verder aan dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij het Hazaragi niet machtig is. Volgens verzoeker heeft zijn raadsman tijdens het gehoor verzocht om de tolk te vragen of verzoeker Hazaragi spreekt en heeft de verwerende partij dit geweigerd omdat het niet toegelaten zou zijn om zoiets te doen. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag dat de dossierbehandelaar van dienst aan de tolk heeft gevraagd of verzoeker Farsi spreekt, dan wel het Hazaragi-dialect en dat de tolk daarop heeft

geantwoord dat hij geen Hazaragi heeft gehoord, waarop verzoekers advocaat instemmend heeft geknikt. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij geen Hazaragi kan spreken omdat hij op jonge leeftijd uit Afghanistan zou zijn vertrokken. Hij voegde daaraan toe dat hij het Hazaragi enkel op tv hoorde gesproken worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verzoekers argument mist aldus feitelijke grondslag.

Waar verzoeker verwijst naar het mandaat gegeven aan UNHCR Brussel om zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling na te trekken, merkt de Raad op dat hij hieromtrent eveneens in voormeld arrest van 11 juni 2015 heeft gesteld dat hieruit geenszins verzoekers afkomst uit Afghanistan of verblijf in Iran blijkt.

Wat betreft het attest van UNHCR waarin wordt vermeld dat verzoeker kon worden teruggevonden als geregistreerde vluchteling in Iran in de Amayesh IV-databank van 2009 (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), gaat verzoeker er klaarblijkelijk aan voorbij dat de verwerende partij aangaande dit document reeds in haar beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 29 juli 2015 als volgt heeft geoordeeld: *“In het kader van uw huidige aanvraag legt u tevens een attest van het UNHCR voor waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran - onder de naam N.(...) Q.(...) - in de Amayesh IV databank van 2009. Dit document vormt echter geen bewijs van uw bewering dat u sinds uw derde of vierde levensjaar in Iran hebt gewoond, noch kan het de geloofwaardigheid van uw beweerd langdurig verblijf in Iran herstellen. Bijgevolg kan dit document niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”*. De Raad sluit zich hier bij aan.

Waar verzoeker het zeer vreemd noemt dat de verwerende partij zijn twaalfde asielaanvraag in overweging neemt en daarna stelt dat zij geen geloof hecht aan zijn *“verblijf in Afghanistan”*, weerlegt hij de concrete en pertinente motieven van onderhavige weigeringsbeslissing niet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

Ter terechtzitting van 17 februari 2017 legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij een e-mail van UNHCR voegt die betrekking blijkt te hebben op het hoger reeds besproken mandaat om verzoekers verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling na te trekken. UNHCR meldt daarin aan verzoekers

raadsman dat zij desbetreffend nog geen bericht hebben gekregen van hun collega's en hen een rappel hebben gestuurd. Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze dit bericht afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat verzoeker zijn herkomst uit Afghanistan of zijn langdurig verblijf in Iran niet aannemelijk maakt.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing minstens te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF